

Czwartek, 8 lipca 2010 r.

6. apeluje do państw członkowskich UE, które jeszcze nie są stroną CCM, aby do momentu przystąpienia do konwencji podjęły przejściowe działania, obejmujące wprowadzenie moratorium na stosowanie, produkcję i przekazywanie broni kasetowej oraz rozpoczęcie likwidacji składów broni kasetowej w trybie pilnym;
7. wzywa wszystkie państwa do wzięcia udziału w nadchodzącym pierwszym spotkaniu państw-stron konwencji, które odbędzie się w dniach 8-12 listopada 2010 r. w Wientianie w Laosie, najbardziej „skażonym” bronią kasetową kraju na świecie;
8. wzywa państwa członkowskie do podjęcia działań na rzecz rozpoczęcia wdrażania konwencji, włącznie z niszczeniem składów broni, usuwaniem jej i udzielaniem pomocy ofiarom, a także do wniesienia wkładu w finansowanie lub różne formy pomocy dla innych państw pragnących przystąpić do wdrażania konwencji;
9. wzywa państwa członkowskie UE, które podpisały tę konwencję, do przyjęcia przepisów wdrażających ją na szczeblu krajowym;
10. wzywa wysoką przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa do dołożenia wszelkich starań na rzecz zapewnienia przystąpienia Unii do CCM, które jest możliwe po wejściu w życie traktatu lizbońskiego, a ponadto do opracowania strategii na pierwszą konferencję przeglądową w postaci decyzji Rady w sprawie wspólnego stanowiska;
11. wzywa Radę i Komisję do włączenia do porozumień z krajami trzecimi zakazu broni kasetowej jako klauzuli standardowej obok klauzuli standardowej dotyczącej nierozprzestrzeniania broni masowego rażenia;
12. wzywa Radę i Komisję do uczynienia z walki z bronią kasetową nieodłącznej części programów pomocy zagranicznej Wspólnoty w celu wsparcia krajów trzecich w niszczeniu zapasów oraz udzielaniu pomocy humanitarnej;
13. wzywa państwa członkowskie UE, Radę i Komisję do podjęcia działań na rzecz powstrzymania krajów trzecich od dostarczania broni kasetowej podmiotom niepaństwowym;
14. wzywa państwa członkowskie UE do przejrzystości w działaniach podejmowanych w wyniku niniejszej rezolucji i do publicznego składania sprawozdań z działalności objętej omawianą konwencją;
15. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wiceprzewodniczącej Komisji i zarazem wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, Radzie, Komisji, rządowi i parlamentom państw członkowskich UE i krajów kandydujących, sekretarzowi generalnemu ONZ oraz Koalicji przeciwko Broni Kasetowej.

Przyszłość WPR po 2013 r.

P7_TA(2010)0286

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 8 lipca 2010 r. w sprawie przyszłości wspólnej polityki rolnej po 2013 r. (2009/2236(INI))

(2011/C 351 E/17)

Parlament Europejski,

- uwzględniając część trzecią tytułu III Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając ocenę funkcjonowania reformy wspólnej polityki rolnej,

Czwartek, 8 lipca 2010 r.

- uwzględniając dokument Komisji „Europa 2020: Strategia na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu” (COM(2010)2020),
 - uwzględniając swoją analizę zatytułowaną „System płatności jednolitych po 2013 r.: nowe podejście, nowy cel”,
 - uwzględniając sprawozdanie międzynarodowej grupy roboczej ds. oceny wpływu nauk i technologii rolniczych na rozwój (IAASTD) sporządzone przez Organizację Narodów Zjednoczonych ds. Wyżywienia i Rolnictwa (FAO) oraz Bank Światowy, które podpisało 58 państw,
 - uwzględniając publikację Komisji zatytułowaną „Perspektywy rynków rolnych i dochodów rolniczych w Unii Europejskiej na lata 2008–2015”,
 - uwzględniając dokument Komisji „WPR z perspektywy: od interwencji rynkowych do innowacji politycznych”,
 - uwzględniając analizę „Dostarczanie dóbr publicznych przez rolnictwo w Unii Europejskiej” sporządzoną przez Instytut Europejskiej Polityki Ochrony Środowiska,
 - uwzględniając białą księgę Komisji zatytułowaną „Adaptacja do zmian klimatu: europejskie ramy działania” (COM(2009)0147), a także dokumenty robocze służb Komisji zatytułowane „Adaptacja do zmian klimatu: wyzwanie dla europejskiego rolnictwa i obszarów wiejskich” (SEC(2009)0417) oraz „Rola europejskiego rolnictwa w łagodzeniu zmian klimatu” (SEC(2009)093),
 - uwzględniając analizę „Reforma WPR po 2013 r.: uwagi dotyczące dłuższej perspektywy”, sporządzoną przez Notre Europe,
 - uwzględniając dokument roboczy w sprawie przyszłości wspólnej polityki rolnej po 2013 r. ⁽¹⁾,
 - uwzględniając rezolucję z dnia 29 marca 2007 r. w sprawie włączenia nowych państw członkowskich do WPR ⁽²⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 5 maja 2010 r. w sprawie rolnictwa UE i zmian klimatu ⁽³⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 marca 2010 r. w sprawie polityki jakości produktów rolnych: jaką strategię wybrać? ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz opinię Komisji Budżetowej (A7-0204/2010),
- A. mając na uwadze, że UE musi nadal zapewniać bezpieczeństwo żywnościowe swoim obywatelom i brać udział w dostarczaniu żywności dla całego świata, jednocześnie lepiej i bardziej spójnie współpracując z resztą świata, w szczególności z krajami rozwijającymi się, aby pomagać im w długoterminowym rozwoju sektorów rolnictwa w zrównoważony sposób, maksymalnie zwiększający wiedzę na szczeblu lokalnym; mając na uwadze, że w obecnej sytuacji, w której ogólna liczba głodujących przekracza miliard, a w Unii Europejskiej ponad 40 milionom osób ubogich brakuje żywności, należy wykorzystać postęp naukowy, jeżeli może on przynieść odpowiednie rozwiązania mające na celu złagodzenie głodu na świecie, zwłaszcza poprzez efektywniejsze wykorzystanie zasobów,

⁽¹⁾ AGRI_DT (2010)439305.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2007)0101.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0131.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0088.

Czwartek, 8 lipca 2010 r.

- B. mając na uwadze, że według FAO do 2050 r. globalne zapotrzebowanie na żywność podwoi się, liczba ludności na świecie ma wzrosnąć z 7 mld obecnie do 9 mld, a światowa produkcja żywności będzie musiała odpowiednio wzrosnąć w kontekście presji związanej z zasobami naturalnymi, co oznacza, że produkcja żywności na świecie będzie musiała wzrosnąć przy jednoczesnym mniejszym zużyciu wody, energii, nawozów i pestycydów oraz przy mniejszej powierzchni gruntów,
- C. mając na uwadze, że celami WPR, wymienionymi w art. 39 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), jest zwiększenie wydajności rolnictwa, zapewnienie odpowiedniego poziomu życia ludności wiejskiej, stabilizacja rynków, zagwarantowanie dostępności dostaw oraz rozsądnych cen dostaw do konsumentów; mając na uwadze, że do tej pory wspólna polityka rolna w dużym stopniu osiągnęła swoje cele i przyczyniła się do wspierania integracji UE, spójności terytorialnej w Europie oraz funkcjonowania wspólnego rynku; jednak przyczyniła się tylko częściowo do zapewnienia odpowiedniego poziomu życia ludności wiejskiej i jeszcze nie osiągnęła stabilizacji rynków, ponieważ rynki stały się wyjątkowo niestabilne i zagrażają bezpieczeństwu żywnościowemu; mając na uwadze, że potrzebne są dalsze wysiłki, aby WPR osiągnęła swoje cele, przy jednoczesnym zachowaniu środowiska naturalnego i miejsc pracy na obszarach wiejskich,
- D. mając na uwadze, że rolnictwo i leśnictwo pozostają ważnymi sektorami gospodarki, a jednocześnie dostarczają niezbędne dobra publiczne, utrzymując zasoby naturalne i krajobrazy o walorach kulturowych, stanowiące warunek konieczny wszelkiej działalności człowieka na obszarach wiejskich, mając również na uwadze, że sektory te już teraz w przeważający sposób przyczyniają się do osiągnięcia europejskich celów klimatycznych i energetycznych w UE, szczególnie celów dotyczących energii odnawialnej z biomasy pochodzącej z rolnictwa i leśnictwa, a ich udział w realizacji tych celów musi nadal rosnąć w przyszłości, a także mając na uwadze, że te źródła bioenergii przyczyniają się również do zmniejszenia zależności energetycznej UE, a w kontekście rosnących cen energii – do tworzenia nowych miejsc pracy i zwiększenia dochodów w sektorze,
- E. mając na uwadze, że obywatele UE czerpią znaczne korzyści z WPR, jeśli chodzi o dostępność i wybór bezpiecznej żywności o wysokiej jakości i w rozsądnej cenie, bezpieczeństwo żywnościowe, ochronę środowiska, tworzenie miejsc pracy oraz środki przeciwdziałania zmianom klimatu,
- F. mając na uwadze, że 13,6 mln osób jest obecnie zatrudnionych bezpośrednio w sektorach rolnictwa, leśnictwa i rybołówstwa, a kolejnych 5 mln pracuje w branży rolno-spożywczej, w której UE jest największym światowym producentem żywności i napojów; mając na uwadze, że stanowi to 8,6 % całkowitego zatrudnienia w UE i 4 % PKB UE,
- G. mając na uwadze, że na skutek ostatnich rozszerzeń UE (2004 r. i 2007 r.) rolnicza siła robocza zwiększyła się o 7 mln osób, a obszar użytków rolnych wzrósł o 40 %; mając na uwadze, że w ostatniej dekadzie realny dochód per capita w rolnictwie w UE-27 spadł o 12,2 %, stopniowo obniżając się do poziomów z 1995 r.; mając na uwadze, że średnie dochody z działalności rolniczej w UE-27 wynoszą mniej niż 50 % średnich dochodów w pozostałych gałęziach gospodarki, podczas gdy koszty produkcji, takie jak koszty nawozów, energii elektrycznej i paliwa, osiągnęły najwyższy poziom w ciągu ostatnich 15 lat, bardzo utrudniając ciągłość produkcji rolnej w UE,
- H. mając na uwadze, że ponieważ 7 % rolników w Europie nie ukończyło 35 roku życia, a 4,5 miliona rolników w wieku ponad 65 lat zaprzestanie pracy do 2020 r., przyszłość sektora rolnego może być zagrożona, jeśli liczba rolników będzie nadal spadać,
- I. mając na uwadze, że tereny UE są wykorzystywane głównie do celów rolniczych i że rolnictwo obejmuje 47 % całego terytorium Unii Europejskiej; mając na uwadze, że w całej UE istnieje 13,7 mln gospodarstw rolnych, których produkcja opiewa na 337 mld EUR; mając również na uwadze, że 15 % obszarów rolnych w UE (około 26 milionów hektarów) znajduje się w regionach górskich oraz mając na uwadze, że niekorzystne warunki naturalne na tych obszarach utrudniają prowadzenie działalności rolniczej,
- J. mając na uwadze, że średni obszar gospodarstw rolnych zwiększył się na skutek restrukturyzacji sektora, ale w UE wciąż przeważają małe gospodarstwa rolne, a średni obszar gospodarstwa rolnego wynosi 12,6 ha; mając na uwadze, że gospodarstwa produkujące na własne potrzeby pozostają wielkim wyzwaniem, zwłaszcza w nowych państwach członkowskich, gdzie produkcją rolną na własne potrzeby zajmuje się połowa całej siły roboczej, oraz mając na uwadze, że małe gospodarstwa rolne i prowadzący je rolnicy mają szczególne znaczenie w dostarczaniu pozaprodukcyjnych dóbr publicznych,

Czwartek, 8 lipca 2010 r.

- K. mając na uwadze, że kryzys gospodarczy miał poważny negatywny wpływ na rolnictwo, w latach 2008-2009 r. dochody gospodarstw rolnych spadły średnio o 12,2 %, a bezrobocie na obszarach wiejskich wzrosło w ostatnim roku; mając na uwadze, że bezpośrednim skutkiem kryzysu gospodarczego był spadek konsumpcji w Europie, średnio o 10,55 % w latach 2008-2009, a w niektórych państwach członkowskich nawet o ponad 20 %; mając na uwadze, że inne skutki kryzysu gospodarczego obejmowały brak dostępu do kredytów dla rolników oraz obciążenie budżetu państw członkowskich, osłabiające ich możliwości zapewnienia współfinansowania,
- L. mając na uwadze, że wahania cen stanowią cechę charakterystyczną rynków rolnych, jednak w ostatnim czasie drastycznie się one nasiliły wskutek połączenia czynników – w tym skrajnych warunków pogodowych, cen energii, spekulacji, zmian popytu – i zgodnie z przewidywaniami OECD i FAO należy oczekiwać ich dalszego nasilania się, prowadzącego do znacznej zmienności koniunktury w przypadku cen towarów rolnych na rynkach europejskich; mając na uwadze, że w latach 2006-2008 ceny niektórych towarów znacznie wzrosły, w niektórych przypadkach nawet o 180 % (zboża); mając na uwadze, że w 2009 r. nastąpił gwałtowny spadek cen przetworów mlecznych (średnio o 40 %); mając na uwadze, że ucierpiały także inne produkty, takie jak zboża, owoce i warzywa, oliwa itp., a ogromne wahania cen odbiły się na producentach i nie zawsze były korzystne dla konsumentów,
- M. mając na uwadze, że wskaźniki rolno-środowiskowe odzwierciedlają znaczny potencjał sektora rolnego w działaniach mających na celu złagodzenie skutków zmian klimatu, zwłaszcza w odniesieniu do pochłaniania dwutlenku węgla, bezpośredniego zmniejszenia emisji gazów cieplarnianych netto i produkcji energii odnawialnej, które zapewniają rzeczywiste oszczędności emisji; mając na uwadze, że prowadzona w zrównoważony sposób działalność rolnicza ma zasadnicze znaczenie dla zachowania różnorodności biologicznej, gospodarki wodnej i walki z erozją gleby oraz może stanowić kluczowy czynnik w radzeniu sobie ze zmianami klimatu,
- N. mając na uwadze, że w latach 1990-2007 emisje gazów cieplarnianych powodowane działalnością rolniczą (w tym hodowlą żywego inwentarza) zmniejszyły się o 20 % w 27 państwach członkowskich; mając na uwadze, że odsetek tych emisji pochodzących z rolnictwa spadł z 11 % w 1990 r. do 9,3 % w 2007 r., między innymi na skutek efektywniejszego wykorzystywania nawozów i gnojówki, niedawnych reform strukturalnych WPR oraz stopniowego wdrażania reform w zakresie rolnictwa i środowiska naturalnego,
- O. mając na uwadze, że UE stała się importem netto produktów rolnych importującym co roku produkty o wartości ponad 87,6 mld EUR (ok. 20 % światowego importu towarów rolnych); mając na uwadze, że w niektórych przypadkach bilans handlowy stawał się coraz korzystniejszy dla państw trzecich (obecnie UE importuje z krajów Wspólnego Rynku Południa (Mercosur) produkty rolne o wartości 19 mld EUR, a eksportuje do nich produkty o wartości poniżej 1 mld EUR); mając na uwadze, że kraje UE odczuwają coraz większy deficyt w handlu produktami rolnymi,
- P. mając na uwadze, że UE pozostaje czołowym światowym eksporterem towarów rolnych (mniej więcej 17 % całkowitego handlu światowego); mając na uwadze, że w ostatniej dekadzie udział UE w rynku znacznie się zmniejszył (w 2000 r. na UE przypadało ok. 19 % handlu światowego); mając na uwadze, że UE wywozi głównie produkty o wysokiej wartości dodanej i produkty przetworzone (67 % całego wywozu produktów rolnych z UE),
- Q. mając na uwadze, że produkty wysokiej jakości mają zasadnicze znaczenie dla potencjału produkcyjnego i eksportowego Unii Europejskiej i stanowią bardzo dużą część jej handlu międzynarodowego; mając na uwadze, że UE wywozi powszechnie znane produkty o znacznej wartości gospodarczej, a w przypadku produktów o chronionych nazwach pochodzenia i oznaczeniach geograficznych wartość netto tych produktów i artykułów spożywczych wynosi 14 mld EUR rocznie (z wyłączeniem win i napojów spirytusowych, których udział w wywozie z UE także jest znaczny); mając na uwadze, że z myślą o utrzymaniu produkcji wysokiej jakości, aby sprostać oczekiwaniom konsumentów, należy uwzględnić szczególne potrzeby tych sektorów w celu zapewnienia ich konkurencyjności, w tym potrzebę skuteczniejszej ochrony oznaczeń geograficznych UE i chronionych nazw pochodzenia ze strony partnerów handlowych z krajów trzecich,
- R. mając na uwadze, że wskaźniki wsparcia rolnictwa (producer support estimates, PSE) wskazują, że całkowite wsparcie gospodarstw rolnych w UE jest stopniowo ograniczane od 2000 r. i obecnie w ujęciu per capita jest porównywalne z wysokością wsparcia przeznaczanego przez najważniejszych partnerów handlowych UE, podczas gdy w ciągu ostatnich kilku lat inni partnerzy utrzymali i zwiększyli subsydia zakłócające handel,

Czwartek, 8 lipca 2010 r.

- S. mając na uwadze, że dotychczasowa dystrybucja i poziom wsparcia pomiędzy państwami członkowskimi i rolnikami wynika z dystrybucji i poziomu tego wsparcia w przeszłości, kiedy było ono powiązane z rodzajem i wielkością produkcji i stanowiło rekompensatę za spadek dochodów rolników spowodowany znaczną obniżką cen gwarantowanych; mając na uwadze, że taki sposób dystrybucji nie tylko budzi uzasadnione poczucie niesprawiedliwości ze strony części rolników UE, ale jego utrzymanie jest poza tym nieuzasadnione wobec celów stawianych WPR w przeszłości,
- T. mając na uwadze, że od 2007 r. mechanizmy dobrowolnej modulacji pozwoliły na przesunięcie środków finansowych pomiędzy pomocą bezpośrednią a rozwojem obszarów wiejskich, nie służąc jednak przy tym poprawie przejrzystości, ani uwidocznieniu i uproszczeniu środków finansowych przeznaczonych na rolnictwo,
- U. mając na uwadze, że udział wydatków na WPR w budżecie UE stale spada, z prawie 75 % w 1985 r. do planowanych 39,3 % w 2013 r.; mając na uwadze, że stanowi to mniej niż 0,45 % PKB UE; mając na uwadze, że wydatki budżetowe na środki rynkowe spadły jeszcze bardziej – z 74 % łącznych wydatków na WPR w 1992 r. do mniej niż 10 % obecnie; mając na uwadze, że wydatki na WPR cały czas przesuwano od wspierania rynku i dotacji wywozowych ku płatnościom niezwiązanym z wielkością produkcji i rozwojowi obszarów wiejskich,
- V. mając na uwadze, że reformy te radykalnie zmieniły instrumenty wsparcia rolnictwa, zachowano jednak trzy podstawowe zasady WPR, a mianowicie:
- jednolitego rynku,
 - preferencji wspólnotowej,
 - solidarności finansowej,
- W. mając na uwadze, że skoro po 2013 r. WPR będzie musiała podjąć wiele wyzwań i dążyć do osiągnięcia szerszej nakreślonych celów, bardzo ważne jest, aby środki budżetowe, które UE przeznacza na WPR, pozostały co najmniej na obecnym poziomie,
- X. mając na uwadze, że w myśl Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej wieloletnie ramy finansowe to prawnie wiążący akt, z którym musi być zgodny roczny budżet,
- Y. mając na uwadze, że wydatki na pomoc bezpośrednią stanowią 0,38 % PKB UE (dane z 2008 r.) oraz że wydatki związane z polityką rozwoju obszarów wiejskich stanowią 0,11 % PKB UE,
- Z. mając na uwadze, że obecne niewysokie marginesy dostępne w dziale 2 począwszy od roku budżetowego 2011 przysporzą Unii poważnych trudności w zakresie właściwej reakcji na kryzysy rynkowe i niespodziewane wydarzenia na świecie i mogą pozbawić sensu roczną procedurę budżetową,
- AA. mając na uwadze, że wraz z wejściem w życie Traktatu z Lizbony Parlament Europejski uzyskał kompetencje w zakresie kształtowania polityki rolnej Unii, nie tylko pod względem wieloletnich programów rolnych, ale także zmiany rocznego budżetu przeznaczonego na rolnictwo, co nałożyło na Parlament obowiązek zapewnienia uczciwej i zrównoważonej wspólnej polityki rolnej,
- AB. mając na uwadze, że wraz z wejściem w życie Traktatu z Lizbony wspólna polityka rolna jest objęta zwykłą procedurą prawodawczą, a Parlament Europejski ma ważne obowiązki dotyczące pomocy w przyjmowaniu rozsądnego i skutecznego prawodawstwa w tym obszarze,
- AC. mając na uwadze, że według ostatniego Eurobarometru 90 % ankietowanych obywateli UE uważa, że rolnictwo i obszary wiejskie są ważne dla przyszłości Europy, 83 % ankietowanych obywateli UE opowiada się za wsparciem finansowym dla rolników, a przeciętnie ankietowani uważają, że decyzje w sprawie polityki rolnej powinny być nadal podejmowane na szczeblu UE,

Czwartek, 8 lipca 2010 r.

AD. mając na uwadze, że cele i istota przyszłej wspólnej polityki rolnej muszą być przedmiotem szerokiej dyskusji społecznej, aby zwiększyć powszechną znajomość WPR; mając również na uwadze, że należy zatem pochwalić inicjatywę Komisji w sprawie publicznej debaty na temat przyszłości WPR po 2013 r.,

AE. mając na uwadze, że WPR powinna być nastawiona na zachowanie i rozwój wielofunkcyjnego, kompleksowego i zrównoważonego rolnictwa w Europie,

Ewolucja WPR: od zakłócania rynku do zorientowania na rynek

1. przypomina, że w ciągu ostatnich 25 lat WPR przeszła radykalne reformy, które spowodowały zwłaszcza zasadnicze przesunięcie nacisku ze wspierania produkcji na wspieranie producentów⁽¹⁾, co ograniczyło regularne zakupy interwencyjne i wywożenie europejskich nadwyżek po cenach dumpingowych na rynki światowe⁽²⁾ i sprawiło, że WPR i rolnicy w UE stali się bardziej zorientowani na rynek;

2. przypomina, że WPR odegrała zasadniczą rolę w zwiększeniu produkcji i wyżywieniu ludności Europy po drugiej wojnie światowej; przypomina ponadto, że WPR była pierwszą wspólną polityką EWG, która utworzyła drogę do współpracy i integracji europejskiej w innych obszarach polityki;

3. zaznacza, że instrumenty rynkowe WPR właściwe dla każdego z sektorów odgrywają zasadniczą rolę i są obecnie wykorzystywane jako sieci bezpieczeństwa, które pomagają zmniejszyć wahania rynku, aby zagwarantować rolnikom pewny poziom stabilności; podkreśla, że zmieniona polityka rynkowa nie doprowadziła do ograniczenia zależności rolników od skupu; zauważa ponadto że od czasu wprowadzenia płatności jednolitych niezwiązanych z wielkością produkcji nastąpiło zdecydowane odejście od środków zakłócających handel, zgodnie z wymogami WTO;

4. zauważa, że reformy WPR z 1992 r. i 1999 r., a w szczególności reformę z 2003 r. poddała ocenie funkcjonowania i wprowadzającą zasadę oddzielenia płatności od produkcji oraz różne reformy sektorowe przeprowadzono z myślą o umożliwieniu rolnikom w UE lepszego reagowania na sygnały i warunki rynkowe; chciałby, aby tę tendencję utrzymano w ramach dalszych reform, ponieważ nadal potrzebne są pewne środki rynkowe uwzględniające szczególną specyfikę produkcji rolnej;

5. zaznacza, że rozwój obszarów wiejskich stanowi obecnie integralną część struktury WPR i powinien pozostać istotnym elementem przyszłej WPR poprzez dobrze wyposażoną strategię rozwoju obszarów wiejskich, koncentrując się na społecznościach wiejskich, poprawie stanu środowiska naturalnego, modernizacji i restrukturyzacji rolnictwa, wzmacnianiu spójności na obszarach wiejskich UE, ożywieniu obszarów o niekorzystnych warunkach i zagrożonych opuszczeniem, usprawnianiu wprowadzania produktów na rynek i konkurencyjności oraz utrzymaniu zatrudnienia i tworzeniu nowych miejsc pracy na obszarach wiejskich, a także na ogóle nowych wyzwań określonych w ocenie funkcjonowania reformy, takich jak zmiany klimatu, energia odnawialna, gospodarka wodna i różnorodność biologiczna;

6. przypomina, że rolnictwo zawsze wytwarzało dobra publiczne, które obecnie mogą być nazywane prototypowym dobrem publicznym; podkreśla znaczenie bezpieczeństwa żywnościowego i bezpieczeństwa żywności, a także wysoką wartość odżywczą produktów rolnych, które powinny nadal stanowić podstawową rację bytu WPR, odpowiadającą jej istocie i reprezentującą najważniejsze obawy obywateli Europy; niedawno zidentyfikowane wtórne dobra publiczne, np. środowisko naturalne, zagospodarowanie terenów lub dobrostan zwierząt, choć także należą do celów WPR, stanowią uzupełnienie prototypowych dóbr publicznych i nie powinny ich zastępować;

7. z zadowoleniem przyjmuje uznanie wielorakiego udziału rolników w dostarczaniu dóbr publicznych takich jak utrzymanie stanu środowiska naturalnego, produkcja żywności wysokiej jakości, dobre praktyki hodowli zwierząt, kształtowanie i wzbogacanie różnorodności i jakości cennych krajobrazów w UE oraz przejście do bardziej zrównoważonego rolnictwa nie tylko poprzez spełnienie podstawowych wymogów dotyczących zasad dobrej kultury rolnej zgodnej z ochroną środowiska (GAEC), lecz także osiągnięcie jeszcze wyższych standardów dzięki programom rolno-środowiskowym, rolnictwu precyzyjnemu, produkcji organicznej i wszelkim innym formom zrównoważonych praktyk rolniczych;

⁽¹⁾ Patrz wykres 1 załączony do sprawozdania A7-0204/2010.

⁽²⁾ Patrz wykres 2 załączony do sprawozdania A7-0204/2010.

Czwartek, 8 lipca 2010 r.

8. przypomina, że WPR jest najbardziej zintegrowaną strategią polityczną UE, dlatego logicznie rzecz biorąc jej udział w budżecie UE jest największy; uznaje, że jej udział w budżecie stale się zmniejsza z ok. 75 % całkowitego budżetu UE w 1985 r. do 39,3 % do 2013 r. ⁽¹⁾, co stanowi mniej niż 0,45 % łącznego PKB UE ⁽²⁾, a zarazem że pojawiło się nowych 12 państw członkowskich UE, co sprawiło, że środki finansowe są obecnie rozdzielane między większą liczbę państw członkowskich;

9. w związku z tym uważa, że WPR przeszła ewolucję, w wyniku której stała się bardziej ekologiczna i zorientowana na rynek oraz radykalnie zmniejszyła swoje oddziaływanie na kraje rozwijające się, wspierając jednocześnie rolników produkujących wysokiej jakości żywność dla konsumentów europejskich;

Wyzwania, na które musi odpowiedzieć WPR po 2013 r.

10. zaznacza, że bezpieczeństwo żywnościowe pozostaje kluczowym wyzwaniem dla rolnictwa nie tylko w UE, ale na całym świecie, zwłaszcza w krajach rozwijających się, ponieważ według FAO do 2050 r. liczba ludności na świecie wzrośnie z 7 mld do 9 mld i prognozuje się, że zapotrzebowanie na żywność podwoi się (zwłaszcza w gospodarkach wschodzących takich jak Chiny i Indie);

11. potwierdza, że Europa musi w dalszym ciągu wносить wkład w dostawy żywności na świecie, przyczyniając się do zaspokojenia tego zapotrzebowania, zważywszy na coraz częstsze odchodzenie od działalności rolnej oraz ograniczone zasoby wody i energii spowodowane wpływem zmian klimatu, które znacznie ograniczą możliwość zwiększenia dostaw przez Europę;

12. zauważa, że światowy kryzys energetyczny oraz rosnące ceny energii spowodują wzrost kosztów produkcji rolnej, co doprowadzi do wzrostu cen żywności i nasilenia się wahań cen rynkowych zarówno dla rolników, jak i konsumentów, co będzie miało negatywny wpływ na stabilność dostaw żywności i poważnie ograniczy możliwość utrzymania bieżących poziomów produkcji oraz ich zwiększenia; uważa jednak, że samowystarczalność energetyczna sektorów rolnictwa i leśnictwa mogłaby zwiększyć ich trwałość;

13. uważa, że rolnictwo może znacząco przyczynić się do zwalczania zmian klimatu, nadal ograniczając swoje emisje gazów cieplarnianych (GHG) i zwiększając pochłanianie dwutlenku węgla;

14. uznaje znaczące postępy, jakich dokonano w rolnictwie z myślą o redukcji emisji gazów cieplarnianych i stawieniu czoła bardziej ogólnym problemom środowiska naturalnego (zarządzanie zasobami wodnymi, glebą, różnorodnością biologiczną, biomasą itp.), uważa jednak, że konieczne będzie kontynuowanie tych wysiłków, aby dostosować sposoby produkcji do bardziej zrównoważonego modelu rozwoju, który łączy wydajność środowiskową, społeczną i gospodarczą;

15. przypomina, że trzeba spełniać oczekiwania konsumentów dotyczące gwarancji bezpieczeństwa żywności oraz ich postulaty w zakresie wyższych norm jakości, większego dobrostanu zwierząt i korzystnego stosunku jakości do ceny;

16. uważa, że poprzez ustanowienie odpowiedniego finansowania i pomocy na ten cel WPR musi nadal umożliwiać radzenie sobie oraz oferować wymierną pomoc w walce z takimi zagrożeniami jak porzucanie gruntów rolnych, wyludnianie obszarów wiejskich i starzenie się ludności wiejskiej w UE, aby zapewnić długoterminową stabilność społeczności wiejskich w UE; uważa, że dlatego też konieczny jest dalszy ukierunkowany na cel rozwój obszarów wiejskich w ramach WPR;

17. uważa, że WPR musi pozwalać na natychmiastowe reagowanie na skutki kryzysu gospodarczego odczuwane przez gospodarstwa rolne, takie jak brak dostępu do kredytów dla rolników, ograniczenia dochodów gospodarstw ⁽³⁾ i rosnące bezrobocie na obszarach wiejskich;

⁽¹⁾ Zob. wykres 3 w załączniku do sprawozdania A7-0204/2010.

⁽²⁾ Zob. wykres 4 w załączniku do sprawozdania A7-0204/2010.

⁽³⁾ Zob. wykres 5 w załączniku do sprawozdania A7-0204/2010.

Czwartek, 8 lipca 2010 r.

18. w związku z tym zwraca uwagę na fakt, że różnice w zdolności reagowania państw członkowskich na kryzys gospodarczy mogą skutkować coraz większymi dysproporcjami między obszarami wiejskimi w UE;

19. uznaje, że WPR musi uwzględniać różnice struktur i potrzeb modernizacyjnych rolnictwa w rozszerzonej UE, dążąc do wyrównania poziomu rozwoju i spójności;

20. uważa, że w świetle tych wyzwań priorytety WPR po 2013 r. powinny być uwzględnione w silnej, zrównoważonej, rzetelnej, wiarygodnej i wielopłaszczyznowej polityce żywnościowej i rolnej, która wysłała zdecydowane sygnały w kierunku skutecznego wsparcia rolników w ukierunkowany sposób oraz zapewnia odpowiedzi w związku z obawami społeczności wiejskiej, przynosząc korzyści całemu społeczeństwu;

Potrzeba zapewnienia silnej WPR po 2013 r.

Zaspokojenie potrzeb społeczno-gospodarczych

21. uważa, że w świetle strategii Europa 2020 potrzebna jest silna i zrównoważona europejska wspólna polityka rolna, aby służyć interesom wszystkich europejskich rolników i przynosić społeczeństwu większe korzyści; uważa, że powinna ona umożliwić rolnictwu odegranie przypadającej mu roli w gospodarce europejskiej, a także zapewnić narzędzia pozwalające mu konkurować na rynkach światowych; uważa, że UE ze względów strategicznych nie może liczyć na to, że inne części świata uwzględnią europejskie bezpieczeństwo żywnościowe w kontekście zmian klimatu, niestabilności politycznej w pewnych regionach świata oraz możliwych wybuchów epidemii lub innych wydarzeń, które mogą negatywnie wpłynąć na wydajność produkcji;

22. przypomina, że rolnictwo UE pozostaje kluczowym sektorem jej gospodarki, stanowiącym istotny wkład w PKB UE oraz miejsca pracy zarówno bezpośrednio, jak i pośrednio poprzez efekt mnożnikowy zarówno na wyższych, jak i niższych szczeblach rynku branży żywności i napojów; w związku z tym uważa, że silne rolnictwo i silna branża żywności i napojów są nierozdzielalne i mają wpływ na wzajemne powodzenie, zwłaszcza w odniesieniu do wywozów;

23. przypomina, że jedną z przyczyn, dla których UE potrzebuje silnej WPR, jest potrzeba przyczynienia się do utrzymania i rozwoju funkcjonujących i dynamicznych społeczności wiejskich leżących u podstaw europejskiej różnorodności kulturowej, i że są one kluczem do stabilnego i zrównoważonego rozwoju społeczno-gospodarczego na całym terytorium europejskim; jest zdania, że wiąże się to z koniecznością ograniczenia różnic społeczno-gospodarczych między społecznościami wiejskimi i miejskimi, tak aby uniknąć coraz powszechniejszego porzucania gruntów i wyludniania się wsi, co pogłębia izolację obszarów wiejskich;

24. zaznacza, że istnieje pilna potrzeba przyciągnięcia młodszych pokoleń i kobiet na obszary wiejskie poprzez długofalową politykę oraz zapewnienia tym ludziom nowych, alternatywnych możliwości gospodarczych, aby zagwarantować stabilność społeczności wiejskich; uważa, że należy zbadać nowe sposoby przyciągnięcia młodych ludzi, takie jak dostępność korzystnych pożyczek i kredytów na inwestycje oraz uznawanie ich umiejętności zawodowych, aby zapewnić, że będą mogli względnie łatwo włączyć się do gospodarki wiejskiej; dostrzega przeszkody, przed jakimi stają młodzi rolnicy chcący wejść do sektora rolnego, takie jak wysokie koszty rozpoczęcia działalności, niekiedy zaporowy koszt gruntu i problemy z dostępem do możliwości kredytowych, zwłaszcza w trudnych czasach;

25. uważa, że należy zająć się problemem wzrostu bezrobocia na obszarach wiejskich, zachowując istniejące miejsca pracy, zachęcając do tworzenia miejsc pracy wysokiej jakości i stwarzając dodatkowe możliwości w zakresie różnicowania i nowych źródeł dochodów;

26. przypomina, co słusznie zasugerowano w art. 39 Traktatu z Lizbony, że rolnictwo jest szczególnym sektorem, na którym odbijają się długoterminowy cykl produkcji oraz różnego typu nieprawidłowości w funkcjonowaniu rynku, takie jak duże wahania rynku, duże narażenie na kłeski żywiołowe, wysoki stopień ryzyka, brak elastyczności popytu oraz pozycja rolników jako „cenobiorców”, a nie „cenotwórców” w łańcuchu żywnościowym;

Czwartek, 8 lipca 2010 r.

27. uważa, że w przypadku niektórych działów rolnictwa, które wymagają znacznych inwestycji kapitałowych w okresie wieloletnich cykli produkcyjnych (produkcja mleka, owoców cytrusowych, wina, oliwek oraz ogólnie owoców), należy wprowadzić nowe metody zarządzania dostawami;

28. w szczególności zaznacza, że w przyszłości europejska polityka rolna musi pozostać polityką wspólną oraz że tylko zrównoważony i sprawiedliwy system wsparcia w całej UE ze wspólnym zestawem celów i zasad – choć przy uznaniu specyfiki niektórych sektorów i regionów – może zapewnić rolnikom odpowiednie warunki i właściwie funkcjonujący jednolity rynek ze sprawiedliwymi warunkami konkurencji w odniesieniu do produktów rolnych i rolników w UE, osiągając przez to lepszy stosunek jakości do ceny aniżeli w przypadku zrenacjonalizowanych i być może sprzecznych ze sobą polityk rolnych w poszczególnych państwach członkowskich;

29. jest zdania, że w ramach WPR muszą współistnieć:

- rolnictwo o silnej wartości dodanej, którego produkty, także te wysokiej jakości i przetworzone, pomogą mu zdobyć światowe rynki;
- rolnictwo otwarte na rynki regionalne;
- rolnictwo oparte na rynkach lokalnych; należy zauważyć, że do grupy tej należą drobni producenci rolni czerpiący niewielkie dochody, którzy, jeśli porzucą gospodarkę rolną, będą mieć poważne problemy ze znalezieniem pracy poza sektorem rolnictwa ze względu na wiek, kwalifikacje, doświadczenie, zwłaszcza w kontekście recesji i wysokiego bezrobocia;

Zapewnienie korzyści pod względem dóbr publicznych

30. podkreśla, że żywność jest najważniejszym dobrem publicznym wytwarzanym przez rolnictwo; uznaje, że rolnicy dostarczają wielu dóbr publicznych, za które rynek ich nie wynagradza; w związku z tym nalega na ich sprawiedliwe wynagradzanie oraz dalsze motywowanie do dostarczania bezpiecznych produktów wyższej jakości, skuteczniejszego zapewniania dobrostanu zwierząt i pozytywnego wpływania na ochronę środowiska naturalnego, oprócz tworzenia miejsc pracy, w celu zachowania krajobrazu wiejskiego w całej Europie;

31. w związku z tym przypomina, że jeżeli nie utrzyma się zrównoważonej (trwałej ekonomicznie, społecznie i środowiskowo w długofalowej perspektywie) działalności rolniczej w całej UE, zagrożone będzie zapewnianie dóbr publicznych;

32. uznaje, że pokolenia rolników kształtowały cenne krajobrazy w UE, w związku z czym należy ich wynagradzać za dalsze takie działania podejmowane w zrównoważony sposób, zwłaszcza na obszarach górskich i o niekorzystnych warunkach naturalnych; uważa, że rolnicy wnoszą czynny wkład w wielką wartość kulturalną i atrakcyjność Europy, stwarzając perspektywy udanego rozwoju turystyki wiejskiej; zwraca uwagę, że ich uzupełnieniem powinna być jednak europejska polityka regionalna i instrumenty krajowe, aby poprzez odpowiednią synergię stworzyć stabilne warunki regionalne, które są ważnym warunkiem istnienia efektywnego rolnictwa;

33. zaznacza, że rolnicy mają potencjał w zakresie korzystnego wpływu na środowisko naturalne, zgodnego z zapotrzebowaniem społecznym, w szczególności w zakresie zachowania i odnowy gleby, dobrej gospodarki wodnej, poprawy jakości wody i ochrony różnorodności biologicznej użytków rolnych, oraz że należy ich zachęcać do takich działań, a także popierać inwestycje idące w tym kierunku;

34. podkreśla, że uzależnianie przyznawania pomocy bezpośredniej od spełniania obowiązujących wymogów, a także od utrzymywania terenów rolnych w dobrych warunkach agronomicznych i środowiskowych pozostaje najwłaściwszym sposobem na optymalizację świadczenia usług ekosystemowych przez rolników oraz na reagowanie na nowe wyzwania związane ze środowiskiem naturalnym; poprzez zapewnianie dostarczania podstawowych dóbr publicznych, zauważa, że wprowadzenie warunkowania względami ekologicznymi stworzyło wiele problemów administracyjnych i związanych z akceptowaniem przez rolników, którzy mieli wrażenie utraty pewnej swobody w pracy, wzywa zatem do ograniczenia obciążeń administracyjnych spoczywających na rolnikach dzięki uproszczonemu systemowi obowiązujących wymogów;

Czwartek, 8 lipca 2010 r.

35. uważa, że dzięki poprawie kształcenia i szkolenia zawodowego osób zatrudnionych w sektorze rolnictwa, dzięki lepszemu wykorzystaniu innowacji w dziedzinie badań i rozwoju, a także dzięki zwiększeniu wydajności produkcji rolnej można w znaczącym stopniu złagodzić wpływ rolnictwa na klimat;

36. uważa, zgodnie z wynikami najnowszych dostępnych badań, że bez wspólnej polityki rolnej i dobrych praktyk rolnych w całej UE wykształciłyby się nietrwałe formy produkcji (skrajna intensyfikacja na najlepszych gruntach oraz powszechne porzucanie gruntów rolnych na obszarach o niekorzystnych warunkach), co spowodowałoby poważne szkody dla środowiska naturalnego; obstaje przy tym, że koszty wsparcia za pośrednictwem silnej WPR są niższym w porównaniu z kosztami braku działania i jego niezamierzonymi negatywnymi konsekwencjami;

Nowe priorytety WPR na XXI w.

37. uważa, że rolnictwo może istotnie przyczynić się do osiągnięcia priorytetów nowej strategii UE 2020 dotyczących walki ze zmianami klimatu i tworzenia nowych miejsc pracy poprzez ekologiczny rozwój i dostarczanie energii odnawialnych przy jednoczesnym dalszym zapewnianiu bezpieczeństwa żywnościowego konsumentom europejskim dzięki wytwarzaniu bezpiecznych produktów wysokiej jakości;

Sprawiedliwa WPR

38. nalega, by rolnictwo UE pozostało konkurencyjne w obliczu zacieklej konkurencji i środków zakłócających handel ze strony partnerów handlowych lub krajów, w których producenci nie podlegają tak wysokim standardom jak w UE, w szczególności w odniesieniu do jakości produktów, bezpieczeństwa żywności, środowiska naturalnego, przepisów socjalnych i dobrostanu zwierząt; w związku z tym uważa, że poprawa konkurencyjności na różnych poziomach (rynek lokalny, regionalny, wewnętrzny oraz rynki światowe) powinna nadal stanowić zasadniczy cel WPR po 2013 r., aby zapewnić UE posiadanie szerokiej gamy zróżnicowanej żywności wysokiej jakości oraz innych artykułów rolnych, których udział w rynku światowym będzie się nadal zwiększał, a także aby zapewnić rolnikom sprawiedliwy handel i opłacalne ceny;

39. przypomina, że rolnicy w UE produkują żywność zgodnie z najwyższymi normami bezpieczeństwa, jakości i dobrostanu zwierząt i powinni być za to wynagradzani; uważa, że import z państw trzecich powinien – przy poszanowaniu praw i obowiązków WTO – spełniać te same wymogi dla zapewnienia uczciwej konkurencji i zagwarantowania, aby konsumenci dokonywali świadomego wyboru w kwestii kupowanych produktów, zwłaszcza w oparciu o wiarygodną identyfikowalność; wzywa Komisję do obrony interesów europejskich rolników w kontekście wielostronnych i dwustronnych umów handlowych negocjowanych w imieniu UE;

40. utrzymuje, że prowadzenie działalności rolniczej w całej Europie ma zasadnicze znaczenie dla zachowania zróżnicowanej lokalnej produkcji żywności, zapewnienia dynamiki społeczno-gospodarczej obszarów wiejskich oraz miejsc pracy, zwłaszcza w kontekście obecnego kryzysu gospodarczego, oraz zapobiegania porzucaniu gruntów rolnych na całym obszarze wiejskim UE poprzez stałą ochronę środowiska i zarządzanie krajobrazem; uważa zatem, że regiony o niekorzystnych warunkach powinny dostać szansę przezwyciężenia dodatkowych przeszkód spowodowanych ich szczególną sytuacją i podjęcia działań niezbędnych w celu dostosowania się do niej; uważa, że należy się zająć specyficznym wyzwaniem, jakie stwarzają gospodarstwa produkujące na własne potrzeby;

41. podkreśla, że rolnicy potrzebują długoterminowych perspektyw inwestycyjnych i odpowiednich dochodów, aby prowadzić działalność; wzywa do zagwarantowania sprawiedliwej i stabilnej stopy zwrotu dla społeczności rolniczej jako zasadniczego celu WPR, przy zapewnieniu konsumentom korzystnego stosunku jakości do ceny i sprawiedliwego traktowania, mianowicie poprzez zwiększenie konkurencyjności sektora rolnego i umożliwienie rolnikom pokrywania rzeczywistych kosztów i reagowania na sygnały rynkowe;

42. wzywa do przedsięwzięcia środków, które wzmocnią siłę przetargową i możliwości zarządzania producentów surowców i organizacji producentów w stosunku do innych podmiotów gospodarczych łańcucha dostaw żywności oraz zachęcą do tworzenia organizacji zacieśniających więzi między różnymi podmiotami poszczególnych sektorów w zakresie, w jakim mogą one poprawić wymianę informacji oraz adekwatność podaży do zapotrzebowania konsumentów; jest zdania, że takie środki mogłyby poprawić funkcjonowanie łańcucha dostaw żywności, przy większej przejrzystości cen żywności i z zastosowaniem działań mających na celu walkę z nieuczciwymi praktykami handlowymi, aby rolnicy uzyskali wartość dodaną, na jaką zasługują; uważa, że cele te mogą wymagać dostosowania lub wyjaśnienia unijnych zasad konkurencji, aby uwzględnić specyfikę rynków rolnych, pod warunkiem że nie utrudni to właściwego funkcjonowania jednolitego rynku;

Czwartek, 8 lipca 2010 r.

43. uważa, że przyszła WPR winna obejmować elastyczne i skuteczne środki rynkowe, aby zapewnić odpowiednią sieć bezpieczeństwa w celu zapobieżenia skrajnej niestabilności cen, zapewnienia większego stopnia stabilności oraz szybkiego i skutecznego reagowania na kryzysy gospodarcze występujące w sektorze; jest zdania, że powinien temu towarzyszyć system zarządzania ryzykiem pomagający zmniejszyć do minimum skutki klęsk żywiołowych i katastrof zdrowotnych;

44. jest zdania, że aby lepiej zarządzać rynkiem i uniknąć kryzysu nadprodukcji, należy utrzymać specyficzne instrumenty zarządzania potencjałem produkcji, z jakich korzystają niektóre sektory, w oparciu o sprawiedliwe i niedyskryminacyjne zasady;

45. wzywa do sprawiedliwego podziału płatności w ramach WPR i nalega, by był on sprawiedliwy zarówno wobec rolników z nowych, jak i ze starych państw członkowskich;

46. uważa, że redukcja dopłat bezpośrednich w ramach pierwszego filaru miałyby druzgocące skutki, nie tylko dla rolników, ale również, w takim samym stopniu, dla obszarów wiejskich, dla usług użyteczności publicznej związanych z rolnictwem, dla konsumentów i społeczeństwa, biorąc pod uwagę, że to ostatnie jest beneficjentem jako całość; dopłaty bezpośrednie mają zatem podstawowe znaczenie i muszą zostać utrzymane; zwraca uwagę na możliwość niekorzystnego wpływu jakiegokolwiek ograniczenia finansowania WPR na wartość gospodarstw rolnych, co może mieć poważne skutki, zwłaszcza dla rolników, którzy zaciągnęli pożyczki bankowe, w szczególności biorąc pod uwagę kryzys gospodarczy, jaki mocno dotknął rolnictwo europejskie;

47. uważa, że opłacalne gospodarstwa rolne oferujące zatrudnienie i usługi dla obszaru, na którym się znajdują, mają zasadnicze znaczenie dla podtrzymania prawidłowego rozwoju społeczności wiejskich; w związku z tym uważa, że WPR powinna angażować społeczności lokalne w celu stworzenia niezbędnych warunków dla ich rentowności społeczno-gospodarczej, w tym poprzez utrzymanie rodzinnych gospodarstw wiejskich oraz ciągłą restrukturyzację i modernizację gospodarstw, tam gdzie zachodzi taka potrzeba; przypomina, że środki prowadzące do zróżnicowania oraz rozwój infrastruktury obszarów wiejskich są w tym kontekście również ważne;

Zrównoważona WPR

48. uważa, że rolnictwo ma do odegrania zasadniczą rolę w walce ze zmianami klimatu poprzez zmniejszenie emisji gazów cieplarnianych, zwiększenie możliwości pochłaniania dwutlenku węgla oraz rozwój i częstsze wykorzystywanie odnawialnych źródeł energii oraz agromateriałów; uważa, że w miarę potrzeb należy włączyć zagadnienia dotyczące klimatu do środków podejmowanych w ramach WPR;

49. uważa, że wydajność produkcji ma zasadnicze znaczenie dla bardziej zrównoważonego zarządzania ograniczonymi zasobami oraz że rolnicy powinni wprowadzać innowacje w swoich technikach produkcji, wykorzystując najskuteczniejsze finansowe, naukowe i techniczne narzędzia zarządzania, aby pomóc w zaspokojeniu rosnącego zapotrzebowania na żywność i odnawialne substancje pochodzące z produkcji rolnej w sposób bardziej zrównoważony i trwały pod względem gospodarczym, społecznym i środowiskowym;

50. w kontekście strategii UE 2020 podkreśla, że badania i rozwój, wykorzystanie nowych technologii oraz dobre praktyki rolnicze są istotne dla poprawy konkurencyjności i wzrostu produkcji przy jednoczesnym ograniczeniu wykorzystania pestycydów, nawozów oraz wyczerpywalnych zasobów takich jak woda i energia; uznaje, że należy nadal zachęcać do inwestowania w innowacyjne rolnictwo między innymi poprzez WPR oraz unijne programy ramowe badań i rozwoju, by stawić czoła nowym wyzwaniom;

51. w związku z tym zaleca aktywną obecność w regionach doradców agronomicznych, którzy wspieraliby próby dostarczania przez rolników przyrodniczych dóbr publicznych;

52. uważa, że należy wprowadzić zabezpieczenia w celu zagwarantowania możliwości dalszego wykorzystywania biotechnologii w rolnictwie bez wywierania wpływu na istniejące metody produkcji;

Czwartek, 8 lipca 2010 r.

Ekologiczna WPR

53. zauważa, że do tej pory rynek nie wynagradza odpowiednio rolników za ochronę środowiska naturalnego i innych dóbr publicznych; w związku z tym uważa, że WPR musi kłaść większy nacisk na zrównoważone rolnictwo, oferując rolnikom odpowiednie ekonomiczne zachęty do świadczenia optymalnych usług ekosystemowych i dalszego doskonalenia rzetelnego zarządzania zasobami środowiskowymi użytkowników rolnych w UE; podkreśla, że należy to osiągnąć bez dodatkowych obciążeń finansowych lub biurokratycznych dla rolników;

54. uważa, że rolnicy, dzięki polepszeniu czynników produkcji wynikającemu z postępu wiedzy, mogą przyczynić się do rozwoju ekologicznego oraz reagować na kryzys energetyczny dzięki rozwojowi energii ekologicznej w takich postaciach jak biomasa, bioodpady, biogaz, biopaliwa drugiej generacji oraz energia wiatrowa, słoneczna i wodna wytwarzana na małą skalę, co pozwoli także na stworzenie nowych ekologicznych miejsc pracy;

Wspólna i prosta polityka

55. utrzymuje, że znaczenie wspólnej polityki rolnej jest większe niż kiedykolwiek, jeśli chodzi o zagwarantowanie transgranicznego wymiaru dostaw żywności, zmian klimatu, wysokich wspólnych norm w zakresie ochrony środowiska naturalnego, bezpieczeństwa i jakości produktów oraz dobrostanu zwierząt w ramach właściwie funkcjonującego jednolitego rynku;

56. uważa, że należy uprościć zarządzanie w ramach nowej, przejrzystej WPR poprzez uproszczenie systemów wsparcia oraz zmniejszyć obciążenia biurokratyczne i administracyjne nakładane na rolników, w szczególności w odniesieniu do drobnych producentów, aby rolnicy mogli skupić się na swoim głównym zadaniu, jakim jest dostarczanie produktów rolnych wysokiej jakości; uważa, że można to osiągnąć, między innymi przechodząc do stosowania narzędzi określających cele i uprawniających rolników do wyboru własnych systemów upraw pozwalających osiągnąć wyznaczone cele, takich jak porozumienia celowe, zwykłe umowy i wieloletnie płatności;

57. zachęca do wprowadzenia odpowiednich instrumentów przeznaczonych do ukazywania istoty WPR nie tylko rolnikom, ale także wszystkim obywatelom europejskim poprzez informowanie ich w przejrzysty sposób o celach do zrealizowania, dostępnych środkach oraz oczekiwanych pozytywnych skutkach realizacji WPR;

58. uważa, że konieczne jest bardziej proporcjonalne i oparte na ocenie ryzyka podejście Komisji do stosowania kontroli regulacyjnych, przeprowadzania kontroli zgodności i nakazywania korekt finansowych;

59. domaga się wczesnego i systematycznego informowania Parlamentu Europejskiego na temat aktualnej sytuacji budżetu przeznaczanego na rolnictwo;

Realizacja sprawiedliwej, ekologicznej i zrównoważonej WPR

60. zgodnie z konkluzjami z wiosennego szczytu Rady Europejskiej dotyczącymi Europy w 2020 r. oczekuje reformy WPR, która dostarczy instrumenty umożliwiające inteligentny i ekologiczny rozwój sprzyjający włączeniu społecznemu;

61. uznaje szeroki zakres bieżących i nowych priorytetów WPR i zauważa, że przystępując do Unii Europejskiej, nowe państwa członkowskie miały uzasadnione oczekiwania, że otrzymywane przez nie wsparcie w ramach WPR z czasem będzie porównywalne ze wsparciem dla starych państw członkowskich; ażeby w pełni odpowiedzieć na nowe wyzwania i zrealizować priorytety zreformowanej WPR, wzywa, by kwoty przeznaczone na WPR w budżecie na 2013 r. były przynajmniej utrzymane w następnym okresie programowania finansowego;

62. wzywa do zastosowania w budżecie WPR mechanizmu elastyczności stosowanego pod koniec roku, umożliwiającą przeniesienie i ponowny przydział niewykorzystanych środków na następny rok;

63. nalega na nieprzeprowadzanie ponownej nacjonalizacji WPR i w związku z tym uważa, że wsparcie bezpośrednie powinno być nadal finansowane w pełni z budżetu UE i odrzuca dalsze współfinansowanie, które mogłoby zaszkodzić sprawiedliwej konkurencji na jednolitym rynku w UE;

Czwartek, 8 lipca 2010 r.

64. wzywa do sprawiedliwego podziału środków z WPR pomiędzy rolników w całej UE; przypomina, że poszanowanie różnorodności rolnictwa w UE wymaga ustanowienia obiektywnych kryteriów w celu określenia sprawiedliwego systemu podziału; uważa, że bezpośrednie płatności przyczyniają się do dostarczania dóbr publicznych, pomagają stabilizować dochody rolników i zabezpieczają przed zagrożeniami, częściowo rekompensują oczekiwane przez społeczeństwo w UE wysokie normy i ciągle zmniejszają bariery celne, a także wynagradzają za dostarczanie niewuwzględnianych na rynku podstawowych dóbr publicznych;

— uważa, że samo ustalanie wysokości wsparcia w oparciu o areał w hektarach nie będzie wystarczające, aby zmniejszyć dysproporcje w podziale środków wsparcia bezpośredniego pomiędzy państwami członkowskimi i oddać szeroką różnorodność, jaka charakteryzuje rolnictwo europejskie, dlatego wzywa Komisję, by w celu bardziej zrównoważonego podziału środków zaproponowała dodatkowe obiektywne kryteria i oceniła ich potencjalny wpływ, biorąc pod uwagę złożoność sektora rolnego i różnice pomiędzy państwami członkowskimi;

— wzywa do jasnego określenia sprawiedliwych i obiektywnych kryteriów dotyczących podziału środków przeznaczonych na rozwój obszarów wiejskich;

65. uważa, że wsparcie bezpośrednie we wszystkich państwach członkowskich powinno być określane w kolejnym okresie programowania finansowego w oparciu o obszar; byłby to wystarczający okres przejściowy umożliwiający rolnikom i strukturom rolnym wciąż wykorzystującym wielkości historyczne przystosowanie się do zmian i uniknięcie zbyt radykalnej redystrybucji wsparcia, nie ograniczając przy tym procesu szybkiego doprowadzenia do zrównoważonego podziału środków pomiędzy państwami członkowskimi; uważa, że odejście od wielkości historycznych może stanowić szczególne wyzwanie dla państw członkowskich lub regionów o stosunkowo dużej ilości niezgłoszonych gruntów kwalifikowalnych (tzw. naked land); wzywa do pełnego uwzględnienia szczególnych potrzeb takich regionów podczas planowania przyszłego wsparcia; uważa także, że państwa członkowskie i regiony muszą nadal mieć elastycznie korzystać z regionalizacji systemu płatności obszarowych w sposób odzwierciedlający ich konkretne priorytety przy poszanowaniu zasad uczciwej konkurencji na rynku wewnętrznym;

66. uważa, że nie należy powracać do płatności związanych z wielkością produkcji jako zasady przewodniej WPR; jednak z uwagi na przejście od modelu wielkości historycznych do modelu wsparcia obszarowego w związku z decyzjami podjętymi w następstwie oceny stanu WPR uważa, że państwom członkowskim należy pozostawić odpowiedni margines elastyczności; uważa, że taka elastyczność pozwoli państwom członkowskim odpowiedzieć na konkretne potrzeby na ich obszarze i uniknąć całkowitego wstrzymania produkcji lub ograniczenia zróżnicowania rolnictwa; stoi na stanowisku, że taka elastyczność wyrazi się w płatnościach powiązanych z wielkością produkcji dla narażonych sektorów rolnictwa i terytoriów oraz obszarów wrażliwych z punktu widzenia środowiska naturalnego, zgodnie z wymogami WTO, gwarantując jednocześnie sprawiedliwe warunki rynkowe dla rolników w całej UE;

67. stwierdza, że należy określić główne składowe – bezpieczeństwo żywnościowe i sprawiedliwy handel, trwały rozwój, rolnictwo w całej Europie, jakość żywności, różnorodność biologiczna i ochrona środowiska naturalnego oraz rozwój ekologiczny – aby doprowadzić do stworzenia sprawiedliwej i bardziej zrównoważonej WPR; uważa, że należy zachować strukturę opartą na dwóch filarach, unikając jednocześnie powielania celów polityki i instrumentów, jak również odzwierciedlić treść wymienionych wyżej składowych;

68. uważa, że z myślą o uproszczeniu, jasności i wspólnym podejściu już na początku reformy należy uzgodnić wsparcie dla każdego z priorytetów WPR;

Bezpieczeństwo żywnościowe i sprawiedliwy handel

69. twierdzi, że rentowność gospodarstw rolnych i wysoka jakość życia rolników stanowią niezbędne warunki prowadzenia działalności rolniczej; dlatego też uważa, że powinna istnieć podstawowa, finansowana przez UE bezpośrednia płatność obszarowa dla wszystkich rolników w UE, aby zapewnić równowagę społeczną i gospodarczą europejskiego modelu produkcji rolnej, który powinien zapewniać konsumentom europejskim podstawowe bezpieczeństwo żywnościowe, umożliwić rolnikom konkurencyjną produkcję żywności wysokiej jakości, zapewnić prowadzenie działalności rolniczej i wspierać miejsca pracy na obszarach wiejskich w całej UE oraz dostarczać dobra publiczne stanowiące punkt odniesienia poprzez wymogi dotyczące zasady wzajemnej zgodności w odniesieniu do dobrej kultury rolnej zgodnej z ochroną środowiska, a także wysokie standardy jakości i dobrostanu zwierząt;

Czwartek, 8 lipca 2010 r.

70. wzywa do włączenia bezwzględnego wymogu wynagradzania jedynie za czynną produkcję rolniczą, poprzez zawarcie w zasadzie wzajemnej zgodności wymogów dotyczących minimalnej działalności jako warunku otrzymania płatności, i zaleca, aby proporcjonalność była podstawową zasadą egzekwowania przepisów;

Trwały rozwój

71. uważa, że należy udostępnić rolnikom finansowaną przez UE dopłatę obszarową za pośrednictwem zwykłych umów wieloletnich wynagradzających ich za redukcję emisji dwutlenku węgla na jednostkę produkcji lub zwiększanie pochłaniania dwutlenku węgla przez glebę poprzez zrównoważone metody produkcji oraz produkcję biomasy, którą można wykorzystać do produkcji długotrwałych agromateriałów;

72. zaznacza, że przyniosłoby to podwójną korzyść, zwiększając trwałość i zrównoważenie gospodarce rolnictwa UE dzięki niższym emisjom dwutlenku węgla lub poprawie wydajności, a także gwarantując rolnikom możliwość odnoszenia korzyści finansowych ze zwiększonego pochłaniania dwutlenku węgla na ich terenie oraz traktowanie ich na równi z innymi branżami objętymi ETS UE; wzywa do odpowiedniego określenia jasnych i wymiernych kryteriów oraz celów, co umożliwi jak najszybsze wdrożenie tych dopłat w każdym państwie członkowskim;

Rolnictwo w całej Europie

73. wzywa do dalszego przyjmowania konkretnych środków stanowiących rekompensatę dla rolników prowadzących produkcję na obszarach o niekorzystnych warunkach naturalnych takich jak obszary o niekorzystnym ukształtowaniu terenu, w tym na przykład tereny góryste, obszary wrażliwe pod względem środowiska naturalnego lub regiony najbardziej dotknięte zmianami klimatu oraz regiony peryferyjne, aby zagwarantować prowadzenie działalności rolniczej, ciągłość zarządzania gruntami i produkcję lokalnej żywności w całej UE, co zmniejszy groźbę porzucania gruntów rolnych i zapewni zrównoważoną gospodarkę terytorialną w całej UE oraz racjonalny rozwój produkcji rolnej;

74. jest zdania, że każda reforma systemu obszarów o niekorzystnych warunkach gospodarowania, w szczególności w zakresie sposobu ich wytyczania i klasyfikacji, powinna uwzględniać trudności, na jakie napotykają rolnicy we wszystkich częściach UE, jako że różnią się one znacznie od siebie w zależności od różnych uwarunkowań biofizycznych i klimatycznych; uważa, że w przypadku obszarów, które w oparciu o wszelkie nowe przepisy mogą zostać wyłączone z systemu, należy określić odpowiedni okres ich stopniowego wyłączenia;

75. zwraca uwagę na szczególną rolę, jaką rolnicy odgrywają na obszarach podmiejskich, gdzie zasoby wiejskie i rolne mogą być znacznie obciążone; podkreśla, że należy utrzymać produkcję żywności i wytwarzanie dóbr publicznych w pobliżu obszarów zamieszkiwanych przez ludność miast;

Jakość żywności

76. podkreśla, że rozwój polityki jakości produktów spożywczych, zwłaszcza w zakresie oznaczenia geograficznego (ChNP/ChOG), powinno stanowić priorytet WPR i że należy pogłębić i wzmocnić tę politykę, aby Unia Europejska mogła utrzymać pozycję lidera w tej dziedzinie; uważa, że w odniesieniu do tych produktów wysokiej jakości należy zezwolić na stosowanie nowatorskich instrumentów zarządzania, ochrony i promocji, które umożliwiłyby ich harmonijny rozwój i zapewniły dalszy duży wkład na rzecz zrównoważonego wzrostu gospodarczego i konkurencyjności rolnictwa europejskiego;

Różnorodność biologiczna i ochrona środowiska naturalnego

77. uważa, że rolnicy mogą w wydajny pod względem kosztów sposób przyczynić się do różnorodności biologicznej oraz ochrony środowiska naturalnego, jak również przystosowania się do zmian klimatu i łagodzenia ich; dlatego należy nadal do tego zachęcać; wzywa, by WPR umożliwiała objęcie zdecydowanej większości użytków rolnych programami rolno-środowiskowymi, aby wynagradzać rolników za świadczenie dodatkowych usług ekosystemowych, zachęcając jednocześnie do przechodzenia na bardziej zrównoważone i niskonakładowe modele produkcji, takie jak rolnictwo ekologiczne, rolnictwo zintegrowane, rozwój systemów rolnictwa o wysokich wartościach przyrodniczych oraz zrównoważone intensywne praktyki rolnicze; uważa, że wszystkie te środki w zakresie rozwoju obszarów wiejskich powinny pozostać współfinansowane, w razie potrzeby przy zwiększeniu budżetu;

Czwartek, 8 lipca 2010 r.

Rozwój ekologiczny

78. uważa, że rozwój ekologiczny powinien stanowić podstawę nowej strategii rozwoju obszarów wiejskich koncentrującej się na tworzeniu nowych ekologicznych miejsc pracy poprzez:

- rozwój lokalnych narzędzi dynamicznych takich jak obrót lokalny, przetwórstwo lokalne, wsparcie dla projektów obejmujących wszystkie zainteresowane strony z lokalnego sektora rolniczego,
- rozwój biomasy, bioodpadów, biogazu i produkcji energii odnawialnej na małą skalę, a także wspieranie produkcji biopaliw drugiej generacji, agromateriałów i ekologicznych substancji chemicznych,
- inwestycje w modernizację i innowacje oraz nowe badania i rozwój technik służących dostosowaniu się do zmian klimatu i łagodzeniu ich,
- zapewnianie rolnikom szkoleń i doradztwa w zakresie stosowania nowych technik, by wspierać młodych rolników rozpoczynających działalność w branży;

79. uważa, że aby wzmocnić kluczowe składowe WPR, powinna być wciąż dostępna odpowiednia sieć bezpieczeństwa; stoi na stanowisku, że ta sieć bezpieczeństwa powinna być wystarczająco elastyczna, aby uwzględnić zmiany na rynku, oraz powinna obejmować narzędzia takie jak publiczne i prywatne magazynowanie, interwencja, usuwanie nadmiaru produktów z rynku, które powinny być wykorzystywane w razie potrzeby jako ochrona przed skrajnymi wahaniami cen oraz jako narzędzie szybkiej reakcji w przypadku kryzysu; uważa, że w tym celu należy stworzyć specjalną linię rezerwową w budżecie UE, którą można by szybko uruchamiać w celu reagowania na występujące kryzysy;

80. apeluje, aby środki takie były wspierane instrumentami opracowanymi, aby pomóc ograniczyć niestabilność i stworzyć stabilne warunki dla przedsiębiorczości i planowania w rolnictwie; w tym kontekście uważa, że należy także rozważyć nowe innowacyjne narzędzia gospodarcze i finansowe takie jak polisy ubezpieczenia płonów na wszystkich szczeblach, rynki kontraktów terminowych i fundusze wspólnego inwestowania, zabezpieczające przed skrajnymi warunkami rynkowymi lub klimatycznymi, nie zakłócając rozwoju prywatnych systemów;

81. uważa, że pełna kontrola nad rozwojem potencjału produkcji może stanowić wartościowe narzędzie na rzecz zrównoważonego rozwoju wielu gałęzi rolnictwa;

82. obcuje przy tym, że aby uzupełnić środki rynkowe, należy w trybie pilnym wzmocnić pozycję producentów surowców w łańcuchu dostaw żywności poprzez szereg działań mających na celu zajęcie się problemami przejrzystości, stosunków umownych i nieuczciwych praktyk handlowych; uważa, że należy także zbadać ewentualne dostosowania do reguł konkurencji, aby umożliwić organizacjom producentów surowców wzrost skuteczności i wielkości, jeżeli zajdzie taka potrzeba, tak aby zwiększyć ich siłę negocjacyjną, co spowoduje, że będą mogli stawić czoła najważniejszym detalistom i przetwórcom; w związku z tym należy rozważyć możliwość powołania krajowych rzeczników/europejskiego rzecznika praw obywatelskich, aby rozwiązywać spory w ramach łańcucha dostaw żywności;

83. przypomina, że spośród obecnego zestawu narzędzi rynkowych i w kontekście zobowiązań podjętych w ramach WTO refundacje wywozowe powinny być stopniowo wycofywane w UE, równolegle do podobnych środków podejmowanych przez partnerów WTO;

84. uważa, że konieczne jest wspieranie konkurencyjności rolnictwa europejskiego wewnątrz Wspólnoty i poza jej granicami, aby sprostać głównym wyzwaniom przyszłości takim jak niezależność żywnościowa UE, dostarczanie żywności rosnącej populacji światowej, ochrona środowiska naturalnego, różnorodność biologiczna czy walka ze zmianą klimatu;

Czwartek, 8 lipca 2010 r.

85. przypomina, że UE może finansować środki podejmowane przez państwa europejskie i kraje trzecie, w ramach których przekazywane są informacje na temat zalet europejskich produktów rolnych i artykułów spożywczych w Europie i na całym świecie lub w ramach których zalety te są promowane; uważa, że należy dokonać przeglądu budżetu przeznaczanego na te fundusze, tak aby zwiększyć widoczność produktów rolnych i artykułów spożywczych pochodzących z UE na rynkach UE i krajów trzecich; jest zdania, że należy zwiększyć skalę tych programów promocyjnych, a w ramach nowej WPR należy poszerzyć ich zakres i podnieść skuteczność;

86. uważa, że wspólna polityka rolna musi umożliwić dostęp wszystkim konsumentów, a w szczególności tych najuboższych, do zdrowszego żywienia w oparciu o bardziej zróżnicowaną gamę produktów oferowanych w dostępnych cenach; aby walczyć z ubóstwem i poprawić stan zdrowia, należy nadal prowadzić programy wsparcia dla najuboższych oraz rozszerzyć zakres programów mających na celu propagowanie większego spożycia owoców i warzyw w szkołach;

87. uważa, że u podstaw procesu projektowania i wdrażania nowej WPR powinny leżeć prostota, proporcjonalność i ograniczenie biurokracji i kosztów administracyjnych;

WPR a wieloletnie ramy finansowe i roczna procedura budżetowa

88. mając na uwadze cele nowej wspólnej polityki rolnej, podkreśla potrzebę zapewnienia właściwego poziomu finansowania w nowych wieloletnich ramach finansowych, aby lepiej wspierać politykę w zależności od poważnych wyzwań, którym będzie musiał w nadchodzących latach stawić czoło ten sektor istotny dla bezpieczeństwa żywnościowego w UE;

89. przypomina, że w ciągu ostatnich czterech lat obowiązywania bieżących wieloletnich ram finansowych możliwe było ustalenie budżetów rocznych jedynie w drodze wykorzystania istniejących marginesów w różnych działach wieloletnich ram finansowania lub odwołania się do przeglądu, o którym mowa w art. 23 Porozumienia Międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r., z wykorzystaniem marginesów dostępnych poniżej pułapów dla działu 2 w celu sfinansowania innych priorytetów UE; zwraca uwagę, że począwszy od roku budżetowego 2011 do momentu wygaśnięcia obecnych wieloletnich ram finansowych (2013 r.) marginesy poniżej pułapu działu 2 będą bardzo ograniczone;

90. podkreśla, że prawnie wiążący charakter wieloletnich ram finansowych wymaga wprowadzenia bardziej elastycznych ustaleń w dziedzinie wdrażania, tak aby Unia miała możliwość reagowania na nieprzewidziane wydarzenia w sposób odpowiednio elastyczny i skuteczny;

91. zwraca uwagę na fakt, że zgodnie z art. 314 ust. 3 TFUE Komisja nie może dokonywać zmian swego projektu budżetu po zwołaniu komitetu pojednawczego; przypomina, że jesienią Komisja musi przedstawić list w sprawie poprawek, aby zaktualizować prognozy dotyczące rolnictwa; nalega na udostępnienie tego listu przed głosowaniem w Parlamencie; zwraca się do właściwych komisji o stworzenie procedury wewnętrznej w celu określenia stanowiska Parlamentu w związku z posiedzeniem komitetu pojednawczego;

92. przypomina, że projekty pilotażowe oraz działania przygotowawcze wprowadzone przez Parlament Europejski stały się ważnymi narzędziami formułowania priorytetów politycznych i wprowadzania nowych inicjatyw, które w wielu przypadkach stały się działaniami i programami UE, w tym w dziedzinie rolnictwa i rozwoju wsi; uważa, że projekty pilotażowe i działania przygotowawcze mogłyby w przyszłości stanowić również platformę umożliwiającą testowanie nowych pomysłów na reformy;

93. wzywa Komisję, aby w pełni uwzględniła zalecenia Parlamentu Europejskiego podczas prac nad komunikatem i sporządzania wniosków legislacyjnych;

*

* *

94. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.